

opusdei.org

Lev XIV.: homília na sviatok Zjavenia Pána a ukončenie Jubilea

Prinášame homíliu z Omše zo 6. januára. Na konci Omše pápež uzavrel sväté dvere Baziliky svätého Petra, čím ukončil jubilejný rok.

06.01.2026

Slávnosť Zjavenia Pána

Utorok, 6. januára

Drahí bratia a sestry,

evanjelium (*porov. Mt 2, 1 – 12*) nám opísalo nesmiernu radosť mudrcov, keď opäť zazreli hviezdu (*porov. v. 10*), ale aj znepokojenie Herodesa a celého Jeruzalema nad ich hľadaním (*porov. v. 3*). Keď ide o Božie zjavenia, Sväté písmo tento druh kontrastov nikdy nezakrýva: radosť a nepokoj, odpor a poslušnosť, strach a túžbu. Dnes slávime Zjavenie Pána s vedomím, že v jeho prítomnosti nič nezostáva také, ako bolo predtým. Toto je začiatok nádeje. Boh sa zjavuje a nič nemôže zostať nehybné. Končí sa istý druh pokoja, ten, ktorý vedie melancholikov k opakovaniu: „Nič nie je nové pod slnkom“ (*Kaz 1, 9*). Začína sa niečo, od čoho závisí prítomnosť i budúcnosť, ako ohlasuje prorok: „Vstaň, zasvieť, veď prišlo tvoje svetlo a sláva Pánova sa zaskvela nad tebou!“ (*Iz 60, 1*).

Prekvapuje, že práve Jeruzalem je znepokojený. Mesto, ktoré bolo svedkom toľkých nových začiatkov. V jeho vnútri sa zdá, že práve tí, čo skúmajú Písma a myslia si, že majú všetky odpovede, stratili schopnosť klásť si otázky a pestovať túžby. Ba čo viac, mesto sa bojí tých, ktorí k nemu prichádzajú zďaleka, poháňaní nádejou, až natolko, že vníma hrozbu tam, kde by malo prežívať veľkú radosť. Táto reakcia oslovuje aj nás ako Cirkev.

Svätá brána tejto baziliky, ktorá bola dnes ako posledná zatvorená, zažila prúdenie nespočetných mužov a žien, pútnikov nádeje, putujúcich k Mestu s navždy otvorenými bránami, k novému Jeruzalemu (*porov. Zjv 21, 25*). Kto boli a čo ich poháňalo? Na konci Jubilejného roka nás s osobitnou vážnosťou oslovuje duchovné hľadanie našich súčasníkov, omnoho bohatšie, než si azda dokážeme predstaviť. Milióny z

nich prekročili prah chrámu. Čo tam našli? Aké srdcia, akú pozornosť, akú odozvu? Áno, mudrci stále existujú. Sú to ľudia, ktorí prijímajú výzvu riskovať vlastnú cestu, ktorí v nepokojnom svete, v mnohom odpudzujúcom a nebezpečnom, cítia potrebu ísť, hľadať.

Starobylá tradícia hovorí o človeku ako o *Homo viator*, teda o človeku na ceste. Evanjelium zaväzuje Cirkev, aby sa tohto dynamizmu nebála, ale aby si ho vážila a usmerňovala ho k Bohu, ktorý ho vzbudzuje. Je to Boh, ktorý nás môže znepokojiť, pretože nezostáva nehybný v našich rukách ako modly zo striebra a zlata. Je živý a oživujúci, ako to Dieťa, ktoré mala Panna Mária v náručí a ktorému sa mudrci klaňali. Sväté miesta, ako katedrály, baziliky a sanktuária, ktoré sa stali cieľom Jubilejného putovania, majú šíriť vôňu života, nezmazateľný dojem, že sa začal iný svet.

Pýtajme sa: je v našej Cirkvi život? Je v nej priestor pre to, čo sa rodí? Milujeme a ohlasujeme Boha, ktorý znovu uvádza do pohybu?

V rozprávaní sa Herodes bojí o svoj trón, znepokojuje ho to, čo nemá pod kontrolou. Snaží sa zneužiť túžbu mudrcov a ohnúť ich hľadanie vo svoj prospech. Je pripravený klamať, je schopný všetkého. Strach totiž zaslepuje. Radosť evanjelia však oslobodzuje: robí nás rozvážnymi, ale aj odvážnymi, pozornými a tvorivými, naznačuje cesty iné než tie, po ktorých sme už kráčali.

Mudrci prinášajú do Jeruzalema jednoduchú a podstatnú otázku: „Kde je ten novonarodený?“ (Mt 2, 2). Aké dôležité je, aby ten, kto prekročí prah chrámu, pocítil, že Mesiáš sa tam práve narodil, že sa tam zhromažďuje spoločenstvo, v ktorom vzklíčila nádej, že sa tam odohráva príbeh života. Jubileum nám

pripomenulo, že je možné začať odznova, ba že sme ešte len na začiatku, že Pán chce rásť medzi nami, chce byť Bohom-s-nami. Áno, Boh spochybňuje existujúci poriadok: má sny, ktoré aj dnes vkladá do srdc svojich prorokov; je rozhodnutý vykúpiť nás zo starých i nových otroctiev; zapája mladých i starých, chudobných i bohatých, mužov i ženy, svätých i hriešnikov do svojich diel milosrdenstva, do divov svojej spravodlivosti. Nerobí hluk, no jeho Kráľovstvo už všade vo svete klíči.

Koľko Zjavení Pána nám bolo darovaných alebo ešte bude darovaných! Treba ich však chrániť pred Herodesovými úmyslami, pred strachom, ktorý je vždy pripravený zmeniť sa na agresiu. „Od dní Jána Krstiteľa podnes trpí nebeské kráľovstvo násilie a násilníci sa ho zmocňujú“ (*Mt 11, 12*). Tento tajomný Ježišov výrok, zaznamenaný v

Matúšovom evanjeliu, nás nemôže neprinútiť myslieť na mnohé konflikty, ktorými sa ľudia bránia a dokonca útočia na nové, ktoré má Boh pripravené pre všetkých.

Milovať pokoj, hľadať pokoj znamená chrániť to, čo je sväté a práve preto zrodu blízke: malé, jemné, krehké ako dieťa. Okolo nás sa pokrivená ekonomika snaží zo všetkého vyťažiť zisk. Vidíme to: trh premieňa na obchod aj ľudskú túžbu hľadať, cestovať, začať odznova. Pýtajme sa: vychovalo nás Jubileum k tomu, aby sme sa vyhýbali takej efektívite, ktorá redukuje všetko na produkt a človeka na spotrebiteľa? Budeme po tomto roku schopnejší rozpoznať v návštevníkovi pútnika, v neznámom hľadajúceho, vo vzdialenom blízkeho, v odlišnom spolupútnika?

Spôsob, akým sa Ježiš stretával so všetkými a nechával sa všetkými osloviť, nás učí vážiť si tajomstvo srdc, ktoré vie čítať iba on. S ním sa

učíme rozpoznávať znamenia čias
(porov. II. Vatikánsky koncil,
*pastorálna konštitúcia Gaudium et
spes*, 4). Je to niečo, čo sa nedá kúpiť.
Dieťa, ktorému sa mudrci klaňajú, je
dobrom bez ceny a bez miery. Je
zjavením nezištnosti. Nečaká nás na
prestížnych miestach, ale v
pokorných skutočnostiach. „A ty,
Betlehem, v judejskej krajine, nijako
nie si najmenší medzi poprednými
mestami“ (Mt 2, 6). Koľko miest,
koľko spoločenstiev potrebuje počuť:
„Nie si vôbec posledné.“ Áno, Pán nás
ešte stále prekvapuje. Dáva sa nájst'.
Jeho cesty nie sú našimi cestami a
násilníci ich nedokážu ovládnuť ani
mocnosti sveta zablokovať. Odtiaľ
pramení nesmierna radosť mudrcov,
ktorí nechávajú za sebou palác i
chrám a vydávajú sa do Betlehema.
Práve vtedy znovu uvidia hviezdu.

Preto je, drahí bratia a sestry, krásne
stať sa pútnikmi nádeje. A je krásne
nimi zostať, spolu. Božia vernosť nás

ešte prekvapí. Ak z našich kostolov neurobíme pamätníky, ak budú naše spoločenstvá domovmi, ak sa zjednotení postavíme pokušeniam mocných, potom budeme generáciou úsvitu. Panna Mária, ranná hviezda, bude vždy kráčať pred nami. V jej Synovi budeme kontemplovať a slúžiť nádhernej ľudskosti, premenenej nie bludmi všemohúcnosti, ale Bohom, ktorý si z lásky vzal ľudské telo.

.....

Preklad: Martin Jarábek

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/lev-xiv-homilia-na-sviatok-](https://opusdei.org/sk-sk/article/lev-xiv-homilia-na-sviatok-)

zjavenia-pana-a-ukoncenie-jubilea/
(19.03.2026)